

УДК 82-2
ББК 84(4Укр)-5(2)
В42

Серію “Вавилон” засновано 2011 року

Упорядник висловлює вдячність
Галині Михайловській (м. Харків)
за допомогу у підготовці видання.

При оформленні обкладинки використано картину
Олександра Меламіда “Сім'я хреста”.

**Від А до Б ...і трохи далі: Антологія російської
В42 поезії ХХ століття / Упорядкування Б. Щавурсь-
кого. — Тернопіль: Богдан, 2011. — 944 с. —
(Серія “Вавилон”)**

ISBN 978-966-10-1625-4

УДК 82-2

ББК 84(4Укр)-5(2)

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

ISBN 978-966-10-1893-7 (серія)
ISBN 978-966-10-1625-4

© Богдан, майнові права, 2011

**Від А до Б ...і трохи далі:
Антологія російської поезії
XX століття**

*Упорядкування
Бориса Щавурського*

Иннокентий Анненский

Дата рождения: 20. 08 (1. 09). 1855

Место рождения: г. Омск

Образование: Санкт-Петербургский университет (историко-филологический факультет)

Дата смерти: 30. 11. 1909

Место смерти: г. Санкт-Петербург

Сборники: «Тихие песни» (1904), «Кипарисовый ларец» (1910), «Посмертные стихи» (1923)

Идеал

Тупые звуки вспышек газа
 Над мертвой яркостью голов,
 И скуки черная зараза
 От покидаемых столов,

И там, среди зеленолидых,
 Тоску привычки затая,
 Решать на выцветших страницах
 Постылый ребус бытия.

Среди миров

Среди миров, в мерцании светил
 Одной Звезды я повторяю имя...
 Не потому, чтоб я Ее любил,
 А потому, что я томлюсь с другими.

И если мне сомненье тяжело,
 Я у Нее одной ищущу ответа,
 Не потому, что от Нее светло,
 А потому, что с Ней не надо света.

Інокентій Анненський

Дата народження: 20. 08 (1. 09). 1855

Місце народження: м. Омськ

Освіта: Санкт-Петербурзький університет (історично-філологічний факультет)

Дата смерті: 30. 11. 1909

Місце смерті: м. Санкт-Петербург

Збірки: «Тихі пісні» (1904), «Кипарисова шкатулка» (1910), «Посмертні вірші» (1923)

Ідеал

В повстанні газу сплячі звуки
 У мертвій рясності голів,
 І від нудьги вже чорні муки
 Від покидаючих столів,

І там, серед облич землистих,
 Сховавшись туга, вже своя,
 Блукати в аркушах нечистих,
 В огидних ребусах буття.

Переклав Юрій Садловський

У блиманні

У блиманні світил, серед світів
 На ймення Зірку кличу лиш одну я,
 І не тому, щоб я Її любив,
 Але тому, що з іншими нудьгую.

Зневірений, у сумніві, без сна,
 Прошу поради в Неї однієї,
 І не тому, що осяйна Вона,
 Але тому, що сяйво зайве з Нею.

Переклав Григорій Кочур

Конец осенней сказки

Неустанно ночи длинной
Сказка черная лилась,
И багровый над долиной
Загорелся поздно глаз;

Видит: радуг паутина
Почернела, порвалась,
В малахиты только тина
Пышно так разубралась.

Видит: пар белесоватый
И ползет, и вьется ватой,
Да из черного куста

Там и сям сочатся грозди
И краснеют... точно гвозди
После снятого Христа.

«Расе»: Статуя мира

Меж золоченых бань и обелисков славы
Есть дева белая, а вокруг густые травы.

Не тешит тирс ее, она не бьет в тимпан,
И беломраморный ее не любит Пан,

Одни туманы к ней холодные ласкались,
И раны черные от влажных губ остались.

Но дева красотой по-прежнему горда,
И трав вокруг нее не косят никогда.

Не знаю почему — богини изваянье
Над сердцем сладкое имеет обаянье...

Люблю обиду в ней, ее ужасный нос,
И ноги сжатые, и грубый узел кос.

Кінець осінньої казки

Казки оповідь осіння
 Над долиною текла,
 Втім червоне око з тління
 Піднялось, як щезла мла.

Бачить: райдуг павутиння
 Почорніло, як зола,
 В малахіти баговиння
 Обернулось край села.

Бачить: пара йде зім'ята,
 Біла пара, наче вата;
 Кущ стоїть, як сирота,

Грона, що склювали птахи,
 Червоніють, наче цвяхи
 Після знятого Христа.

Переклав Дмитро Павличко

«Расе»: Статуя миру

Між золотистих бань та обелісків слави
 Стоїть вона сама. Довкола неї — трави.

Тирс не втіша її, не б'є вона в тимпан,
 І кутий з мармуру її не любить Пан.

До неї лестились тумани й вітрюгани,
 І де були уста, тепер там чорні рани.

Але й тепер її краса ясна й жива,
 Хоч сохне навкруги нескошена трава.

Не відаю, чому ця статуя богині
 Мене зворушує і надить в самотині.

Люблю я кривду в ній, її жахливий ніс,
 І ноги стиснуті, і грубий вузол кіс.

Особенно, когда холодный дождик сеет,
И нагота ее беспомощно белеет...

О, дайте вечность мне, — и вечность я отдам
За равнодушие к обидам и годам.

Третий мучительный сонет

Строфы

Нет, им не суждены краса и просветленье;
Я повторяю их на память в полусне,
Они — минуты праздного томленья,
Перегоревшие на медленном огне.

Но все мне дорого — туман их появленья,
Их нарастание в тревожной тишине,
Без плана, вспышками идущее сцепленье:
Мое мучение и мой восторг оне.

Кто знает, сколько раз без этого запоя,
Труда кошмарного над грудой листов,
Я духом пасть, увы! я плакать был готов,

Среди неравного изнемогая боя;
Но я люблю стихи — и чувства нет святей:
Так любит только мать, и лишь больных детей.

Тоска припоминания

Мне всегда открывается та же
Залитая чернилом страница.
Я уйду от людей, но куда же,
От ночей мне куда схорониться?

Все живые так стали далеки,
Все небытное стало так внятно,
И слились позабытые строки
До зари в мутно-черные пятна.

Люблю дивитися, як дощ холодний сіє,
Як гола плоть її безпомічно біліє.

О, дайте світ мені, і я віддам той світ
За дух байдужості до кривд і людських літ.

Переклав Дмитро Павличко

Третій болісний сонет

Строфи

Ні, їм не суджені краса і просвітління;
Я повторюю їх напам'ять, ніби в сні,
Вони — перебіги безрадного томління,
Хвилини, спалені на тихому вогні.

Приходу їхнього туманне мерехтіння,
І їхня явина в тривожній тишині,
Без плану спалахи, горіння й маревіння,
Мій захват болісний — все дороге мені.

Якби не той запій, не міг би я здолати
Кошмарного труда, недоспаних ночей...
Я знемагав не раз, готовий заридати.

Та вірші я люблю — так любить тільки мати,
І тільки слабкістю позначених дітей, —
Святіших почувань нема серед людей.

Переклав Дмитро Павличко

Туга пригадування

Вся в чорнилі, сторінка без краю
Розкривається завжди і знову.
Я піду від людей, але знаю:
Від ночей не знайти мені схову.

Всі живі розточилися в муті,
Все небуле лунає словами,
І сплелися рядки призабуті
До світання в нетанучі плями.

Весь я там в невозможном ответе,
Где миражные буквы маячат...
...Я люблю, когда в доме есть дети
И когда по ночам они плачут.

Немислиму я відповідь снити
Рвусь, де букви примарні маячать...
... Я люблю, коли вдома є діти
І коли вони в темряві плачуть.

Переклав Михайло Орест